

ekki óhugnaligar avleiðingar

*Jana E. Thomsen hevur altíð
havt stóran áhuga fyri at gera
mat. Hon er útbúgvin
økonoma, men fæst nú mest við
at matgera heima*

- Tað var tá eg fór til skúla-
læknan, og hann segði bart út, at
eg var ov feit og skuldi klænka
meg 10 kg.

- Eg vigaði tá 62 kilo og var eini 157 cm til hæddar, so eg havi helst verið í so væl í holdum, men tað visti eg væl, sigur Jana E. Thomsen.

Seinasta hálfva árið eftir at hon var komin í framhaldsdeildina, fóru tey í skúlaflokkinum at eta nógv góðgæti. Tey keyptu bomm, kips og sodavatn við í skúla, og ótu allan dagin. Tað sama endurtók seg, tá næmingarnir fóru heimaftur. Hartil kom, at dreingirnir í flokkinum vóru ógvuliga ófriðarligir og órógvadu undirvísingini so nógv, at tað

nærum var ómöguligt hjá lærararunum at halda skil á flokkinum. Av tí sama mistu vit misti áhugan fyri at lurta og læra.

- Tað, sum eg haldi gjørdi munin, var, at læknin segði við meg: "Ímynda tær eitt hjarta, sum ikki fær arbeitt, av tí at so nógv feitt er rundan um tað?". Tað skelkaði meg so nógv, at eg alla tíðina sá hetta feita hjarta fyri mær.

Tá eg kom heim úr skúla,
segði eg við mammu, at eg
skuldi einki hava at eta.

Í fyrstuni vildi mamman góðtaka það, tí hon helt eisini at Jana hevði tørv á at klænka seg, men sum fráleið gjørdist hetta ein marra hjá familjuni, sum ikki visti, hvussu Jana skuldi sleppast undan aftur.

Næsta hálsa árið át Jana at kalla einki serligt. Hon drakk nógv vatn, át eitt flatbreyð av og á og onkra gularót. - Tað vóru vikur, har eg als einki át, sigur Jana og visir fram eina kaloriertabell, sum hon altíð hevði við sær í lummanum ári ni hon var sjúk, har hon hevur skrivað upp, hvussu nógvar kaloriir hon fekk hvønn dag, og hvussu nógv hon vigaði.

Í bókini stendur, at hon hevur
etið 400 - 500 - 350 kaloriir
hvønn dag., til at enda eitt stórt 0
stendur.

Ein sigur einki at eta

- Eg kendi eg tað sum ein sigur,
tá eg einki hevði etið, sigur Jana
og peikar staðið har 0 kaloriir

stendur og hon tá bert vigaði 32 kilo.

Tað verður oftani sagt, at sosialar umstøður og familjuviðurskipti kunnu vera orsök til etingarólag, men Jana sigur, at hon kemur úr vanligum, tryggum heimi og at hon hevði góðar barnadagar. Pápin var maskinmeistari og sigldi úti og mamm-an var heima. Hon eigur tvey systkin, eina systur sum er 14 mánaðar eldri enn hon og beiggin fimm ára yngri.

- Mamma var alltið heima tá vit komu úr skúlanum, og tá hon var einsamøll við okkum stóran part av tíðini, hevði hon alltið eyguni við okkum. Vit høvdu tað frítt, sluppu í dans og biograf og tilíkt, men skuldu koma heimafur til ásetta tíð. Mamma segði alltið, at soleiðis skuldi tað vera, tá man var ungur.

- Hvat segði mamma, tá tú klænkaði so ógvusliga nógv og ikki át nakað?

- Í fyrstuni legði hon það ekki til merkis. Eg segði henni kanska at eg hevði etið hjá eini vinkonu, ella eisini koyrði eg matin í lumman, tá mamma ikki sá og tílíkt. Vit høvdu hund, og hann lá altíð undir borðinum og varnaðist skjótt, at hjá mær kundi hann fáa ein bita o.s.fr.

Hálvtr ár eftir at Jana hevði verið hjá skúlalæknanum, hevði at mist 12 kilo. Tá fór mamman við henni til kommunulæknan. Hann vígaði Janu og gav henni eina kostætlan, sum segði, at hon skuldi eta 1200 kaloriir um dagin. Síðani skuldi hon koma at

viga seg eina ferð um vikuna, men hon var treisk. Blakaði kostætlanina í ruskílatið og helt fram við at eta lítið og einki.

Hvørja ferðina hon fór til kommunulæknan at víga seg, fylti hon lummarnar við ymsum tungum lutum, so tað ikki sást á vektini, at hon als ikki hevði tikið upp á. Kommunulæknin segði einki, men gav henni bara nýggja kostætlan, sum hon aftur blakaði burtur.

Jana, sum higartil hevði havt góðar vinir, avbyrgdi seg fullkomiliga frá teimum. Tá vinkonurnar bóðu hana koma út við sær, segði hon seg ikki hava stundir. Hon sat bara heima og læs tilfar um mat, kaloriir, miniralir og vitaminir. At enda góvust vinkonurnar og lótu hana fáa frið.

Í frítíðini fór hon at renna fleiri km um dagin, fyri at brenna kaloriir, umframt at hon gekk til fimleik fyra ferðir um vikuna, í fyra ymsum bólkum.

- At enda var eg so ússalig, at eg ikki orkaði at renna og gera fimleik.

Orkaði ekki at ganga trappurnar

- Seinni hefur mamman sagt
mær, at eg svímaði í heilum og
at eg ekki orkaði at ganga trapp-
urnar upp á loft. Tað minnst eg
ikki. Bert tað, at eg altíð var
svong og at tað skramblaði í
búkinum.

Í hesum tíðarskeiðnum, sum
hefur verið í 1978 - 79, gekk eg

framvegis til kommunulæknan at viga meg. Hann spurdi bert, hví eg ekki vildi eta, men eg minnst ekki, at vit hövdu nakra samrøðu um truppuleikan. Bert at eg fekk nýggja kostplan hvørja ferðina.

Tá eg vígaði 32 kilo fekk mamma samband við ein yvirlækna á sjúkrahúsinum, og eg fór til hansara. Hesin læknin kannaði meg leiingi og nágreiniliga og úrslitið varð, at eg ikki slapp heimaftur.

Læknin visti ekki reiðiliga, hvat hann skuldi gera, av tí at sjúkan var nýtt fyrbrigdi.

Eg fekk proteindrykk, gjörður úr róma at drekka, sum eg als ikki fekk niður. Eg slapp ikki upp úr songini. Tey søgdu at eg skuldi spara kaloriir. Hóast eg visti, at hetta var álvarsligt, so lá eg og súkklaði í seingini, fyrí at brenna tað sindrið av kaloriium, sum eg fekk niður um.

Ein morgunin eg vaknaði,
stóðu fyra læknar við song mína
og tosaðu um, hvat teir skuldu
gera. Ein segði, at eg skuldi hava
proteindrykk, annar at eg skuldi
hava sunnan, føðslugóðan mat,
sum mær dámdi.

Læknin tók hana við upp á ráð

- Tá vildi eg sleppa upp í part og segði, at eg ikki fekk matarlyst av at liggja í seingnini í einari køvandi heitari sjúkrastovu.

- Úrslitið varð, at eg fekk loyvi